

MAYBE NOT

t a l á n m é g s e m

finep
selection

COLLEEN HOOVER

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

MAYBE NOT

t a l á n m é g s e m

1.

TUTI, HOGY A POKOLBAN VAN HÁZI TELEFON, és az ébresztőórám azért csörög folyamatosan full hangerővel, hogy elfojtsa az elkárhozott lelkek sikolyát. Ezért is nem ölök meg senkit: képtelen lennék az idők végezetéig ilyen lármában élni. Öt másodpercig sem bírom.

Odanyúlok, és kinyomom. Semmi kedvem ma dolgozni menni. Utálom ezt a béna kávézós melót, de nélküle nem tudnám fizetni a sulit. Mázli, hogy az együttes menedzseléséért cserébe Ridge beéri a hébe-hóba csepegtetett lakbér-hozzájárulásaimmal. Hál' istennek ez így most olajozottan működik, de attól még *rühellem a reggeleket*.

Nyújtózkodom, aztán megdörzsölöm a szemem, hogy kiűzzem belőle az álmot. Amikor az ujjaim a szememhez érnek, egy pillanatra megrémülök, hogy valóra vált a rémálmom, és a pokol tüzében égek, mert... *BASZKI! A rohadt életbe! Kinyírom!*

– Ridge! – üvöltöm.

Úristen, de csíp!

Felállok, és próbálom kinyitni a szemem, de hamar feladom, mert úgysem látnék vele semmit. Ez a világ legőszibb szívatása. Nem hiszem el, hogy bedőltem neki. *Megint.*

Nem találom az alsógatyámat – *basszus, de csíp!* –, ezért először a fürdő felé botorkálok, hogy kimossam a csiliszószt. Kitapogatom a kilincset, kivágom az ajtót, és egyenesen a mosdókagylóhoz sietek. Mintha női sikolyt hallanék, de a hang akár *belőlem* is jöhetett. A szememhez viszek egymaroknyi vizet, és ezt addig ismételve, amíg az égő érzés csillapodni kezd. Miközben a szemem lassan rendbe jön, fájdalom hasít a vállamba. Valaki ütöget.

– Kifelé, te perverz disznó!

Most már elég éber vagyok, hogy tudjam: egy csaj üvöltözik velem, és az ütések is tőle záporoznak. Az *én* fürdőmben.

Egy törülközőt a szememre nyomva a könnyökömmel próbálom kivédeni a pofonokat.

– Pisiltem, te beteg állat! Tűnj el innen!

Keményen gypál. Még mindig nem látok rendesen, de a felém lendülő öklöket azért észreveszem. Megragadom a lány csuklóját, hogy ne bánthasson.

– Ne ütögess már! – kiáltok rá.

Kinyílik a nappali felőli ajtó. A bal szemem már elég jól működik, hogy felismerjem Brennan.

– Mi a frász folyik itt? – kérdezi.

Közénk lép, és lefejt a markomat a csaj csuklójáról. Szorosan behunyom a szemem, és rászorítom a törülközőt.

– Rám tört, miközben pisiltem – üvölti a csaj. – Rádásul pucér.

Résnyire kinyitom az egyik szemem, és végignézek magamon. Tényleg tök meztelen vagyok.

– Basszus, Warren, öltözz már fel! – szól be Brennan.

– Honnan a francból kellett volna tudnom, hogy megtámadnak a saját fürdőmben? – mutatok a csajra. – Egyébként miért az enyémet használja? A te vendéged miért nem a *tiédbe* megy?

Brennan védekezőleg feltartja a kezét.

– Nem nálam töltötte az éjszakát.

– Fúj! – mormogja a csaj.

Nem tudom, Ridge miért tartotta jó ötletnek egy négy hálószobás lakást kivenni. Még ha az egyik üresen áll, akkor is többen vagyunk a kelleténél, pláne, ha egyesek hálóvendégei nem ismerik a fürdőszoba-leosztást.

– Figyeljetek! – terelem mindkettőt a nappaliba vezető ajtó felé.

– Ez az én fürdőm, és szeretném használni. Nem érdekel, hol vagy kivel aludt a csaj, a lényeg, hogy használja a te vécédet. Ez magánterület.

Brennan felemeli az ujját, és felém fordul.

– Ami azt illeti, ez a fürdő *közös azzal* a szobával – mutat a másik háló felé. – És az a szoba mostantól... – mutat a lányra – ...Bridgette-é. Ő az új lakótársad.

Lefagyok. Miért nevezte a lakótársamnak?

– Ezt hogy érted? Engem senki sem kérdezett, hogy akarok-e új lakótársat.

Brennan vállat von.

– Mivel alig fizetsz lakbért, nincs beleszólásod abba, kit költöztetünk be.

Tudja, hogy azért csövezek itt szinte ingyen, mert én viszem a hátamon az együttes menedzsmentjét, de tény, hogy az anyagiakat főként Ridge intézi. Sajna Brennan érvei kikezdehetetlenek, de ez így akkor sem lesz jó. Nem osztozhatok a fürdőmön egy csajjal. Főleg egy ilyen erőssel, akinek ilyen szép, napbarnított bőre van.

Elfordítom róla a tekintetem. Basszus, miért kell ilyen dögösnek lennie? Utálom, hogy barna a haja, mert odavagyok a hosszú, kócos copfba hátrakötött, világosbarna fűrtjeiért. A francba!

– Ez egy csodás megismerkedés volt – indul felém Bridgette, és a vállamnál fogva a szobám felé tol. – És most várd ki szépen a sorod, *lakótárs*.

A fürdő ajtaja a képembe csapódik, és megint a szobámban találok magam. Még mindig pucér vagyok, és mintha a herém is összezugorodott volna egy kicsit.

– Te is mehetsz – hallok a hangját, ahogy kitessékeli Brennant, majd a nappali ajtaja is becsapódik.

Pár másodperccel később hallok, ahogy megnyitja a zuhanyt. Tusol. Az *én* fürdőmben. Valószínűleg éppen kibújik a felsőjéből, a földre dobja, és lehúzza a bugyiját.

Nekem annyi.

A lakásom a szentélyem, a férfigarlangom. Az életem egyetlen olyan része, amit nem nők uralnak. A főnököm nő, az összes tanárom nő, a tesóm és az anyukám is az. Ha most Bridgette elfoglalja a fürdőmet a csajos samponjaival, borotváival és egyéb vackaival, lehúzhatom a rolót. Ez az *én* fürdőm.

Ridge szobájához megyek, és néhányszor fel-le kapcsolgatom a vilányt, hogy figyelmeztessem a közeledtemre. Mivel siket, nem hallhatja sem a kopogtatást, sem azt, ahogy durcás kölyökként becsörtek hozzá, hogy bepanaszoljam az öccsét.

Még kettőt kattintok, mielőtt berontok az ajtón. Ridge felkönyökölve, álmos szemmel pislog rám. Feldúlt arckifejezésem láttán kitör belőle a nevetés, mivel abban a tévhitben él, hogy a csiliszószos trükkje dühített fel ennyire.

Mondjuk még mindig eszem a kefét, amiért bedőltem neki. Pechemre olyan mélyen alszom, hogy olyankor bármit megtehet velem.

– A világ leghülyébb szívatása volt, de most nem ezért jöttem – jelelem. – Beszelnünk kell.

Ridge felül az ágyában, az ébresztőórát maga felé fordítva megnézi az időt, majd vádló pillantást vet rám.

– Hajnali fél hét van – jeleli. – Mi a francról akarsz beszélni hajnali fél hétkor?

Az új lakótárs szobája felé mutatok.

Bridgette.

Még a neve is irritál.

– Beengedtél ide egy *lányt*? – És a lakótárs szót mutatom. – Hogy a búsba hagyhattad, hogy egy nő befúrja magát közénk?

Válaszul Ridge Brennan nevét jeleli.

– Ő intézte. Kétlem, hogy meghatotta volna a tiltakozásunk.

Felnevetek.

– Mióta törődik Brennan egy csajjal?

– Hallottam – szóval meg Brennan a hátam mögött. – Meg *lát-tam* is, amit jelelsz.

Felé fordulok.

– Helyes. Akkor válaszolj a kérdésre!

Brennan rám néz, aztán Ridge-re.

– Feküdj vissza! Én majd lenyugtatom az óriásbébit.

Int, hogy kövessem a nappaliba, és kifelé menet leoltja a villanyt Ridge hálójában.

Bírom Brennant, de mivel ezer éve ismerjük egymást, néha úgy érzem, mintha az öcsém lenne. Egy *rohadt idegesítő* kisöcsi. Egy öcsike, aki szerint jó ötlet beköltöztetni egy csajt a lakásunkba.

– Csak pár hónapig marad – mondja Brennan a konyha felé menet. – Nehéz időszakon megy keresztül, és kellett neki egy hely.

Követem.

– Mióta lettél az elesettek védőszentje? Általában még azt sem engeded, hogy a csajaid nálad aludjanak, nemhogy beköltözzenek. Talán belezúgtál, vagy mi? Mert ha igen, akkor orbitális baromság volt beengedni. Egy hét alatt elegend lesz belőle, és aztán...

Brennan felém fordul, és felemeli az ujját.

– Már mondtam, hogy nem erről van szó. Nem jöttünk össze, és soha nem is fogunk. De attól még fontos nekem, és segítségre van szüksége, amit mi megadunk neki, világos? – Kivesz egy üveg vizet a frigóból, és lecsavarja a kupakot. – Nyugi, nem lesz olyan szörnyű. Bridgette suliba jár, és főállásban melózik, szóval alig lesz itt. Észre sem fogod venni.

Felnyögök, és frusztráltan megdörzsölöm az arcom.

– Ez óriási – mormogom. – Másra sincs most szükségem, mint hogy valami nő megszállja a fürdőmet.

Brennan a szemét forgatva elindul a szobája felé.

– Csak egy *fürdő*, Warren. Ne legyél már ilyen rohadtul gyerekes!

– *Megütött!* – védekezem.

Brennan megfordul, és a szemöldökét felvonva rám néz.

– Pontosan erről beszéltem – mondja, majd bemegy a szobájába, és becsukja az ajtót.

Közben abbamarad a vízcsofogás a fürdőmben, és hallom, ahogy a csaj odabent elhúzza a zuhanyfüggönyt. Amint becsapja maga mögött az ajtót, elindulok a fürdő felé. Az *én* fürdőm felé. Próbálok benyitni a nappaliból, de az ajtó belülről zárva van. Próbálkozom a hálóm felől, de onnan sem sikerül bejutnom. Átmegyek az ő szobájába. Még épp elcsípem a látványt egy pillanatra, mielőtt felsikolt, és maga elé kapja a törülközőt.

– Mi a francot csinálsz?

Felvesz egy cipőt a padlóról, és hozzám vágja. A vállamat találja el, de meg sem rezzenek. Szó nélkül bemasírozom a fürdőbe, bevágom magam után az ajtót, és a hátamat nekivetve behunyom a szemem.

Úristen, de dögös!

Miért kell ilyen dögösnek lennie? Tudom, hogy csak egy töredék másodpercre láttam, de... csupasz. *Mindenét* borotválja.

Már az is elég baj, hogy osztoznom kell a fürdőn egy csajjal, de ráadásul egy dögös csajjal? Egy állati gonosz, dögös csajjal? Egy napbarnított bőrű csajjal, akinek a hosszú, sűrű, nedves haja betakarja a mellét, és... *Basszus, basszus, basszus!*

Gyűlölöm Brennan. Gyűlölöm Rigde-et. Közben meg imádom is őket, amiért ezt tették velem.

Talán mégiscsak jó lesz egy ilyen lakótárs.

– Hé, seggfej! – kiabál be Bridgette. – Elhasználtam az összes meleg vizet. Kellemes tusolást!

Talán mégsem.

Benyitok Brennan szobájába. Éppen a bőröndjébe pakol. Fel sem emeli a fejét, amikor odalépek hozzá.

– Mi van már megint? – bosszankodik.

– Kérdezniem kell tőled valamit, és őszinte választ várok.

Sóhajtva felém fordul.

– Mi az?

– Lefeküdtél vele?

Úgy néz rám, mint egy agyamentre.

– Mondtam már, hogy nem.

Utálom, hogy ilyen higgadtan és éretten reagál, mert ettől én totál éretlennek tűnök. Eddig mindig Brennan volt a gyerekes. Amióta megismertem Ridge-et... *Atyaég, mikor is volt az? Tíz éve? Most huszonnégy vagyok, Brennan huszonegy... Igen. Tíz éve. Egy évtizede*

vagyunk a legjobb barátok Ridge-dzsel, de most először érzem magam gázabbnak az öccsénél.

Ez nem tetszik. *Én* vagyok a felelősségteljes. Jó, nyilván nem anyyira, mint Ridge, de olyan nincs még egy a világon. Menedzselem Brennan együttesét, és rohadt jó munkát végzek. Akkor most miért nem tudom összeszedni magam?

Tudom, miért. Ha nem szabadulhatok meg villámgyorsan az új lakótárástól, szinte biztosan belehabarodom. És mielőtt ez megtörténne, tudnom kell, hogy Brennan nem érdekli.

– Szeretném, ha az igazat, és csakis a színtiszta igazat mondanád, mert asszem belezúgtam a csajba, és tudnom kell, hogy te meg nem, mert talán meg akarom csókolni. Meg fogdosni is akarom, jó sokat. Mindenhol.

Brennan a homlokára csap, és úgy mered rám, mint egy eszelőse. Hátrálni kezd előlem.

– Hallod te magad, Warren? *Baszki*, ember! Három perce még leüvöltöttem a fejem, mert utáltad, és nem akartad, hogy itt legyen, most meg hirtelen akarod? Bipoláris vagy?

Igaza lehet.

Jesszus, mi ütött belém?

Fel-alá járkálok a szobában valami megoldást keresve. Bridgette nem maradhat itt, de közben akarom, hogy maradjon. Nem osztozhatom vele egy fürdőn, de azt sem akarom, hogy valaki más osztozzon vele. Úgy tűnik, elég önző vagyok.

Egyszer csak megtorpanok, és Brennanre nézek.

– Miért ennyire *szemét*?

Brennan hozzám lép, és a vállamra teszi a kezét.

– Nyugodj le, Warren Russell! Kezdesz az agyamra menni.

Megrázom a fejem.

– Tudom. Bocs, én csak... Nem akarok olyan csajhoz vonzódni, akihez neked is közöd van, szóval tudnom kell, mi az ábra. Ezer éve haverok vagyunk, nem akarok bekavarni. Egyébként meg tudhatnád, hogy nem dobhatsz egy ilyen nőt az ölembe anélkül, hogy beindulna a fantáziám. Az előbb láttam meztelenül, és azóta nekem anynyi. Kész vagyok. Olyan rohadtul tökéletes minden porcikája a ruha alatt, és... – Felnezek Brennanre. – Csak tudni akarom, nem lépek-e valaki tyúkszemére azzal, ha ma este róla fantáziálok.

Brennan egy darabig szótlánul mered rám, miközben a vallomásomat emésztgeti, aztán kétszer vállon paskol, és folytatja a csomagolást.

– Bridgette a legundokabb lány, akivel valaha találkoztam. Ha kinyír álmodban, ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek. – Lecsukja a bőrönd fedelét, és elkezdi behúzni a cipzárt. – Kellott neki egy hely, nekünk meg volt egy üres szobánk. Az ő élete mellett a miénk Ridge-dzsel kész tündérmese, szóval ha lehet, ne szívásd.

Leülök az ágy szélére. Próbálok megértő lenni, de az üzletimenedzser-énem szkeptikusan áll a helyzethez.

– Egyszer csak felhívott, és bekéredzkedett hozzád? Nem gyanús ez egy kicsit? Pont most, hogy a banda kezd befutni?

Brennan jelentőségteljes pillantást vet rám.

– Ő nem az a haszonleső fajta, Warren. Amúgy meg próbálkozz nála nyugodtan, ha akarsz, engem nem izgat. – Az ajtóhoz lép, és felkapja a kulcsait az asztalról. – Jövő héten jövök az utolsó fellépés után. Elintézted a hotelszobákat?

Bólintok.

– E-mailben elküldtem a foglalási számokat.

– Kösz! – int vissza kifelé menet.

Hanyatt dőlök az ágyán. Szar ügy, hogy Brennan nem érdekli a csaj, mert ez azt jelenti, hogy szabad a pálya.

Kicsit reménykedtem benne, hogy nem lesz az.

De aztán elmosolyodom, mert az.

2.

— **M**IT CSINÁLSZ? – jeleli Ridge.
Visszalavírozom Bridgette szobájába egy újabb pohár vízzel. Miután óvatosan leteszem a padlóra a többi mellé, bemegyek a nappaliba.

– Már két hete itt lakik – felelem Ridge-nek. – Ha közénk akar tartozni, be kell vállalnia egy kis szívátást. Ez a szabály.

Ridge rosszallón megrázza a fejét.

– *Mi az?* – kérdezem.

Felsóhajt.

– Nem hiszem, hogy jól fogadná az ilyesmit. Nem lesz jó vége.
A beköltözése óta nem is beszélt velünk.

– Veled nem beszélt, mert siket vagy, és nem ismeri a jelbeszédet.
Velem meg azért nem, mert fél tőlem.

– Vagy inkább *idegesíted* – jeleli Ridge. – Kétlem, hogy az a csaj bárkitől is félne.

Megrázom a fejem.

– Nem idegesítem. Szerintem azért kerül, mert bejövök neki.
Tudja, hogy nem jó ötlet lakótárssal kavarni.

Ridge Bridgette szobájára mutat.

– Akkor miért fektetsz ennyi energiát a szívatásába? *Akarod*, hogy beszéljen veled? Mert ha szerinted rossz ötlet lakótárral kavarni, akkor talán nem kéne...

Leállítom.

– Nem *én* tartom rossz ötletnek. Csak annyit mondtam, hogy talán ezért kerül.

– Szóval össze akarsz jönni vele?

– Nem érted – forgatom a szemem. – Nem, nem akarok összejönni vele. Viszont szeretem bámulni a seggét. És csak azért szívatom meg, mert ha itt akar lakni, jobb, ha már most hozzászokik. Ha Rómában vagy...

Ridge lemondón a levegőbe lendíti a kezét, és a szobája felé indul. Ebben a pillanatban érkezik haza Bridgette. Gyorsan besurranok a saját hálómba, és magamra csukom az ajtót, mielőtt észrevenne.

Leülök az ágyra, és várok.

És várok.

És tovább várok.

Aztán lefekszem, és még tovább várok.

Teljes csönd.

Nem hallom, hogy begurulna, amiért ötven, vízzel teli poharat helyeztem el szanaszét a szobája padlóján. Nem hallom, hogy kicsatogna a konyhába kiöntögetni a vizet. Nem hallom, hogy verné az ajtómat, mert bosszúból a képembe akarja locsolni az egészet.

Nem értem.

Felállok, és kimegyek a szobámból, de sem a konyhában, sem a nappaliban nem látom. A melóban hordott cipője a szokott helyén, a bejárat mellett van, szóval tudom, hogy hazajött, és tudom, hogy bement a szobájába.

Micsoda csalódás! A közömbössége miatt úgy érzem, mintha nem sikerült volna a szívatás, pedig tuti, hogy igen. Zseniális ötlet volt. Bridgette be sem tudott lépni a szobájába anélkül, hogy elmozgatta volna azt a rengeteg poharat.

Visszasomfordálok a hálómba, és újra lefekszem. Szeretnék haragudni rá. Szeretném rühellni, amiért még arra sem volt képes, hogy visszavágjon. Szeretném, de nem tudom. Inkább vigyorgok, mert tetszik, hogy így meglepett. Imádom, hogy ilyen kiszámíthatatlan.

* * *

– Warren! – Bridgette hangja édes, mint a méz. Biztosan álmodom.

– Warren, ébredj!

Annyira édes! Szinte már angyali.

Adok magamnak pár másodpercet megszokni a hangját, azt, hogy ébresztget, hogy az ajtóból a nevemen szólongat.

Lassan kinyitom a szemem, és a hátamra gördülök, aztán a könyökökre támaszkodva ránézek. A közös fürdőnkre nyíló ajtóban áll egy bő Cédrus Hangjai-pólóban. Gyanítom, hogy alul nincs rajta semmi.

– Mizu? – kérdezem.

Akar engem. Megveszik értem.

Szorosan összefonja a karját a mellkasa előtt, és oldalra dönti a fejét. A szeme résnyire szűkül.

– Soha többet ne merj bemenni a szobámba, világos? *Seggfej!*

Kiegyenesedik, kihátrál a fürdőbe, és becsapja az ajtót.

Az órára nézek: hajnali kettő van. Állati lassan reagált a szívatásra. Csak arra várt, hogy elaludjak, hogy aztán felébresszen, és leüvöltse a fejem? Ez volt a nagy visszavágás?

Micsoda amatőr!

Magamban mosolyogva felemelkednék, de ebben a pillanatban egy adag víz borul a fejemre.

Mi a franc?

Felnézek, mire az ágytámláról egy üres pohár pont a szemem közt talál el. Behunyom a szemem. Idióta vagyok. Hogy nem számítottam erre? Hatalmasat csalódtam magamban. Most törülközőkön kell aludnom, mert csuromvíz a matracom. Lerúgom magamról a takarót, és lelógatom a lábam a földre, ahol újabb vizespoharakba ütközöm. Ahogy próbálok felállni, többet felrúgok, mire a poharak dominóeffektusban borulnak tovább. Előrehajolva igyekszem megfékezni a katasztrófát, de csak rontok a helyzeten. Olyan közel rakta egymáshoz a poharakat, hogy talpalatnyi hely sem maradt szabadon. Nincs hová lépnem. Az éjjeliszekrény felé igyekezve felemelem a jobb lábam, hogy ne borítsak ki több vizet, de elvesztem az egyensúlyom, és... igen, elzúgok. Ráesek a maradék pohárra. Most már a szőnyegem is tocsog.

Szép volt, Bridgette!

* * *

Kiviszem a poharakat a konyhába. Vagy százszor fordulok. Ridge az asztalnál ülve mered rám. Tudom, hogy kíváncsi, hogy kerültek a poharak az én szobámba, de jobb, ha nem kérdezősködik. Lerí az arcomról, hogy nem viselném jól a kárörvendést.

Egyszer csak nyílik az ajtó, és megjelenik Bridgette félvállra vetett hátizsákkal. Pár pillanatra megállok, és jól megnézem magamnak. A haját egyszerű lófarokba fogta, farmert és kék, ujjatlan pólót visel. Általában didibáros egyenruhában látom, ami állati dögös, de ez... Egyszerű, hétköznapi gönc, strandpapucs, semmi smink...

Ne bámuld már!

– Jó reggelt, Warren! – mered rám vasvillaszemmel, majd lenéz a kezemben tartott poharakra. – Jól aludtál?

– Kapd be, Bridgette! – mosolygok rá bosszúsan.

Az orrát ráncolva megrázza a fejét.

– Kösz, nem – mondja, és elindul a kijárat felé. – Egyébként elfogyott a vécépapír. A borotvám meg nem találtam, ezért kölcsönvettem a tiédet. Remélem, nem baj. – Kinyitja az ajtót, de mielőtt kimegy, még visszafordul. – Ja, és véletlenül beleejtettem a vécébe a fogkefédet. De nyugi, leöblítettem.

Becsukja maga mögött az ajtót. Felé hajítok egy poharat, de elkések vele.

Hülye tyúk!

Ridge elsétál mellettem, és bemegy a szobájába. Rám sem néz, mert ismer annyira, hogy tudja: ilyenkor nem szabad szólni hozzám.

Jó lenne, ha Brennan is hallott volna erről a szabályról, mert a konyhába belépve majd megpukkad a röhögéstől. Valahányszor felém sandít, a röhögés egyre erősödik.

– Tudom, hogy alapból kemény a csaj, de basszus, téged még az átlagnál is jobban utál. – Még a mosogatógépbe pakolás közben is rázza a nevetés. – Konkrétan rühell.

Felsorakoztatom a mosogató mellé az üres poharakat.

– Ez így nem fog menni – fordulok Brennan felé. – Nem tudok egy csajjal együtt élni.

Brennan vigyorogva néz rám. Látom rajta, hogy nem vesz komolyan.

– Ma este. Még ma este el kell költöznie. Menjen egy barátjához, vagy a nővéréhez, akivel folyton telefonon karattyol. Azt akarom, hogy tünjön el innen.

Brennan most jön rá, hogy nem viccelek. Felegyenesedik, és hátulról a pultba kapaszkodva farkasszemet néz velem. Megrázza a fejét.

– Nem megy sehová.

Becsukja a mosogatógép ajtaját, elindítja a programot, és fakép-nél hagy. Utánamegyek.

– Nem csak te döntöd el, ki lakhat itt. Két hétig próbáltam összebarátkozni vele, de egyszerűen nem lehet elviselni.

Brennan a konyhapulton felsorakoztatott poharakra néz.

– Úgy akarod megkedveltetni magad, hogy hülye trükkökkel szórakoztatod? – fordul vissza felém. – Van még mit tanulnod a nőkről. – Sarkon fordul, és elindul a szobája felé. – Bridgette itt marad. Most már ő is a lakótársunk, szóval *szokj hozzá!*

Bevágja az ajtót, amivel csak még jobban felhúz, mert rohadtul elegendem van az állandó ajtócsapkodásból. Átcsattogok a nappalin, és benyitok hozzá.

– Vagy ő megy, vagy én – jelentem ki.

Amint kimondom, már meg is bánom. Illetve nem. Én nem megyek sehová, de talán a fenyegetés megteszi a hatását.

Brennan vállat von.

– Akkor csá!

Idegesen az ajtóba bokszolok.

– Komolyan, Brennan? Őt választod helyettem?

Elindul felém, és csak akkor áll meg, amikor már egészen közelről a szemembe nézhet.

– Igen. Simán. Gondolkodj el ezen, aztán szólj, mikor akarsz kiköltözni!

Próbálja a képemre csukni az ajtót, de benyomom a tenyeremmel.

– Tudtam, hogy dugod.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Fejezd már be! Nincs köztünk semmi.

Az állam megfeszül, miközben lassan bólintok. Ez az egyetlen lehetséges magyarázat arra, miért védi folyton a csajt.

– Nem értem, miért nem tudod bevallani. Van ilyen. Beleestél, és nem akarsz, hogy elmenjen. Csak ismerd be, és leszállok rólad.

Brennan idegesen felsóhajt, és az ujjával végigszántja a haját. És most már mindent értek, mert az arcára van írva. Szerelmes Bridgette-be. Nem tudom, mit is érzek ezzel kapcsolatban, aminek nincs sok értelme, tekintve, hogy meg akarok szabadulni a csajtól.

– Warren! – szólal meg Brennan higgadtan.

Behátrál a szobájába, és engem is beinvitál. Nem tudom, mi ez a nagy titkolózás, amikor rajtunk kívül csak Ridge van a lakásban. Brennan becsukja mögöttünk az ajtót, és csípőre tett kézzel a padlóra mered. Amikor újra a szemembe néz, a tekintete mindent elárul.

Tudtam.

– Nem vagyok belé szerelmes – mondja nyugodt hangon. – Bridgette a testvérem.